

כדורגל

מצבה לכית"ר

זה היה בדקה ה-63, כשבני יהודה הובילו 3:2. הלם שלהם דני לוי תפס כדור בדיו, בתוך רחבת ה-16. עד כמה שאני מבין, זאת היתה צריכה להיות בעיטת פנדל. אבל השופט פסק מכת 16 מטר. המגינים של בנייהודה עשו חומה ואני ואחי נעמדנו ביניהם. זאת זכותנו. פיתאום, בלי שום סיבה, פגע מהלל באחי. אני ראיתי את זה והחזרתי למהלל בעיטה. השופט אשכנזי ראה את זה והורה לי לרדת מהמיגרש. התחלתי לרדת אבל פיתאום הת' נפל על שחני בנייהודה והתחילו להכות אותי. קיבלתי מכות. לא ידעתי מי, מה, מו, לא הסתכלתי הרבה הסתובבתי ונתתי אגרוף בזורה. ומסתבר שהאגרוף פגע דחקא בדיוק בשופט אשכנזי. לא תיארתי לעצמי שהוא עומד שם. בכלל לא רציתי להכות אותו. ראיתי שהוא לוקח את שופטי הקו ויורד מהמיגרש. רצתי אחריו והתחננתי לפניו: אל תרד מהמיגרש! את המכה נתתי לא בכחנתי! הוא דחף אותי ממנו וירד. ראיתי שהכל אבוד. בכיתי כמו ילד קטן. במילים אלה תיאר השבוע כדורגלן בית"ר תל-אביב, משה חליבה, את הטראגדיה ש' התרחשה השבת על מיגרש-הכדורגל של בני יהודה, בשכונת התקווה, וששמה קץ לקאר' יירה בת 21 השנים של בית"ר תל-אביב

ואומנם, תוך רבע השעה הראשונה של המחצית השנייה, כבשו חלוצי בנייהודה שני שערים, הוציאו את קהל אוהדיהם מ' כליו. הבית"רים הנבוכים היו אובדי-עצות. הם אף לא יכלו לזעום על השופט. מנחם אשכנזי, התגלה במישחק זה בכל גדולתו, גיחל את המישחק בצורה הנגונה. ואז איר' עה התקרית שגרמה להפסקת המישחק. **מעונות הבית"רים.** לבית"רים, ש' נאלצו להכות עוד שעה על המיגרש עד שהמשרה הצליחה לחלצם מועם הקהל, אל מוניותיהם, היו לאחר מעשה טענות בקשר למישוק. סיפר משה חליבה: "עוד בתחילת המישחק, כאשר אולאי מבנייהודה הכניס בעיטה בפניו של פורטוגו שלנו, כשזה שכב על הארץ, רצתי לשופט ואמרתי לו: יתה רצח במגרש! הוא השיב לי: תשאר את זה לי. אני רוצה לסיים את המישחק הזה בשקט. אני פוחד גם על חיי". אולם שום סיפור אינו יכול להצדיק את מכת האגרוף של חליבה, גם לא העובדה שבמיגרש נוכחו שני ח"כים של מפא"י, מנחם כהן וגדעון בן-ישראל, שניסו להפוך את המישחק לעניין מפלגתי, כאילו היה זה קרב בין מפא"י לבין חירות. חליבה, שנעצר ושחרר בערבות אחרי שהואשם בתקיפת השופט, יקבל את עונשו. אבל למרות ש' מעשהו היה המניע האחרון לנשירתה של בית"ר, אין תחלות בו את קולר הטררגיה. הטררגיה של בית"ר, שהיתה בשעתו אחת מקבוצות-הפאר של הכדורגל הישראלי,

צופים בחסות הפרשים
אגרוף לשופט

הישראלי עד כה. מה ששיכר את ארבעת אלפי הצופים באיצטדיון הכדורסל בחולון, מתח את עצביהם והרים אותם אל פיסגת ההתלהבות, היתה הצורה בה הושג ההישג. כאשר עלו הענקים של ריגה למיגרש והחלו במישחקם היותר תכליתי ופזות ראותני, קיחה הקהל שייחנה בעיקר ממיש' חכם שלהם. גם מישחק של קבוצת הפועל במחצית הראשונה לא עורר שום תקה שיתרחש משהו מיוחד. הישראלים הירבו להחטיא, איבדו כדורים, והקהל ראה זאת כהישג שבמחצית הובילו הרוסים ביתרון של 13 נקודות בלבד. **"אלי! הפועל!"** אך שעה שהחלה המחצית השנייה, שיפשו הקהל את עיניו בתמהון. הישראלים התחילו, לפתע, לנהל התקפות מהירות ומלהיבות, הצליחו להח' דיר לסל את מרבית קליעותיהם. הפרש הנקודות הלך והצטמק מרגע לרגע. הקהל יצא בבת אחת מכליו. ארבעת אלפים פיות החלו לשאוג: "לא לתת! לא לתת!" ו"אל' הפועל!"

מה קרה, בעצם, על המיגרש החולוני? האמנם היתה זו רמת הכדורסל הישראלי שהתעלתה לרמה כה גבוהה? תשובה חרי' בית על כך לא תהיה אלא אשליה. היתרון הישראלי במחצית השנייה נבע מכמה סיבות. בראש וראשונה, היתה זו תוצאה מהח' לטתו של המאמן הרוסי, להכניס את ה' ענק יאן קרומינש למישחק. קרומינש, ש' היחה את עיקר האטרקציה הפתיע א'מנם בקומתו הגבוהה (2.18) ובצעדיו המגוש' מימ, אולם היה חזיר מאוד במישחק. ליד הסל הישראלי, עזר להחזיר את הכדור לי' סל, אבל לא השתתף בפיתוח ההתקפות. למעשה, מן הרגע בו עלה לשחק, שיחקו הרוסים ב'4 כדורסלנים בלבד. כעבור מס' פר דקות, נוכח בכך המאמן הרוסי עצמו, הוריד את קרומינש להגנה. שם הוזק הענק יותר מאשר בהתקפה. הוא אימנם חסם בידי הארוכות את סל קבוצתו, אולם כדורסלני הפועל, ובמיוחד זיגרי, ידעו לי' נצל את חוסר גמישותו, חמקו בין ידי' והחזירו כדורים מתחת לסל ממש. אין לזלזל במישחקם ובהישגם של כדור' סלני הפועל, שמירצם ומטירותם היפו על חולשתם הטכנית. אולם קרוב לחדאי ש' סיבה נוספת להפסד נמצאת בהסברו של גומלסקי, המאמן היהודי של ריגה. לדבריו, אחרי היתרון במחצית הראשונה, החלו שחקניו לזלזל בישראלים, לא היו מוכנים להסתערותם התוקפנית.

תמונה הפוכה. צידוק לגירסה זו אפ' שר היה למצוא במישחק השני שקיימה ריגה השבוע, נגד ניבחרת מעורבת של כדורסלני מכבי והפועל תל-אביב. הפעם היתה התמונה הפוכה לגמרי. בעוד שב' מחצית הראשונה שמרו הישראלים על הפ' רש נמוך (31:33 לרוסים), סיימו הרוסים את המישחק ביתרון של 20 נקודות (50:70). הכדורסלנים הישראליים אומנם עלו לי' מישחק יגיעים ממישחקי הליגה, שנערכו יום קודם לכן, וכמה כדורסלנים מצטיינים היו פצועים, אולם לא זאת היתה סבת ה' הפסד לאלופת אירופה. הריגאים, שחששו מהפתעה נוספת, נהרו במחצית השנייה, לחמו על כל כדור והקפידו על קליעותיהם. הקבוצות הישראליות הפסידו במישחקיהן עם קבוצת ריגה. אף, לעומת זאת, זכה הכדורסל הישראלי בדעת-קהל ובאהי' דים נלהבים חדשים לספורט יפה זה. ביקור רה של ריגה בארץ עשוי להוות מיפנה במעמדו של הכדורסל בישראל.

חבל רק ששקיעתה של הקבוצה לחתה באקורד כה צורם.

כדורסל

הענק החיור

מעולם לא רכש מישחק בודד אחד כלי' כך הרבה אוהדים לענף ספורט, כמו מיש'

כל השכונה התקהלה לראות את בנייהודה מול בית"ר
טרגדיה לקבוצה

חק הכדורסל שנערך בשבוע החולף בין הפועל תל-אביב לבין הקבוצה הלאטכית, אלופת ברית-המועצות, ס. ק. ריגה. לא עצם התוצאה, בה ניצחו הרוסים ב' הפרש של 4 נקודות בלבד (70:74) היא שהלהיבה, למרות שהיא מהדה את אחד ההישגים הנכבדים ביותר שהשיג הכדורסל

החלה שעה שקבוצה זו החלה לשמש זירת' התמודדות בין עסקני חירות. מנהלי ה' קבוצה ומאמניה הוחלפו מדי כמה חדשים, ובשנה האחרונה התקיימה בית"ר יותר על עזרתם של מספר משוגעים לקבוצה, שהש' קיעו בה רבבות ליי מכיסם הפרטי, מאשר על תמיכת תנועת החרות.

בליגה הלאומית. לעתונאים, לשופטים ולאנ' שי המשרה שוכחו במיגרש, היתה אומנם גירסה אחרת בקשר למה שאירע על המיגר' רש. אך לא חשוב מי הצדוק. מכת ה' אגרוף שהנחית ראש קבוצת בית"ר בפניו של השופט מנחם אשכנזי, הנחיתה נוק' אוט סופי לקבוצתו. אמרו השבוע חבריו של חליבה, העוסק בחציבת מצבות, בלעג מר: "הא הקים את המצבה על בית"ר תל-אביב".

הסתערות הפרשים.

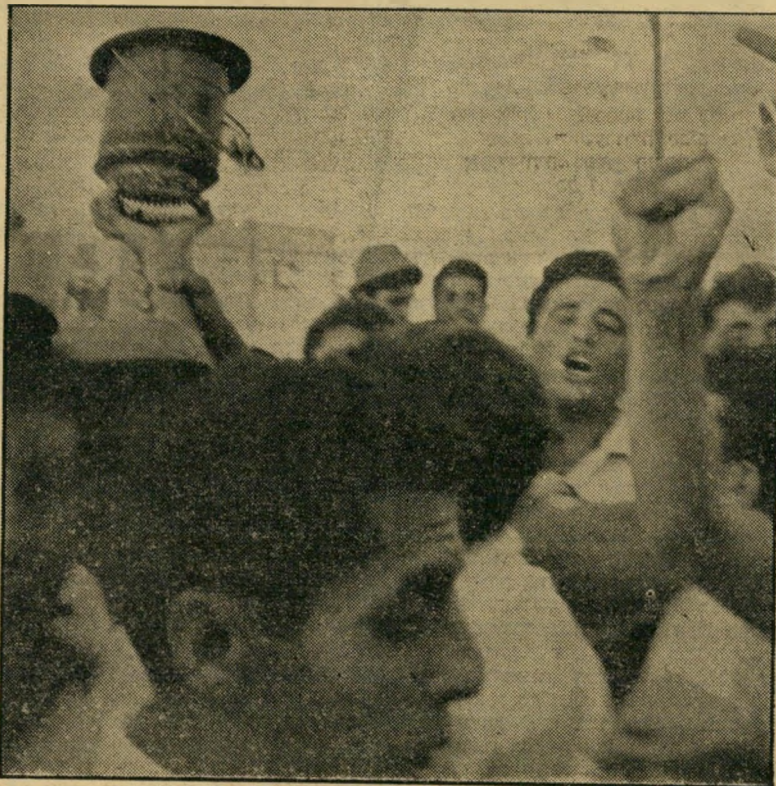
במיגרש, בעת שנערך בו המישחק, היה צפוי מראש. תוצאת מישוק זה עשויות היו לק' בוע מי משתי הקבוצות תרד ללגה א'. בעוד שלבנייהודה די היה בתוצאת תיקו כדי להישאר בליגה הלאומית, היו הבית"רים זקוקים לניצחון ממש.

כאשר הגיעה שעת המיבחן, התחולל על המגרש דבר בלתי-צפוי לחלוטין. עשרות פרשי משטרה ועשרות נוספות של שוטרים גלילים הקיפו את המיגרש, לתוכו כבר זרמו אלפים מאז שעות הצהריים המוקד' מות. בניגוד לשמועות שביט"ר גייסה אל' פים מאוהריה לחזות במישחק, נמנה רוב' רובו של הקהל על אוהדי בנייהודה.

כשהחל המישחק עודד קהל זה את שחקני השכונה ברעש קולני של תופים, פחים פעמונים ורעשנים. אולם בדקה ה-16 למיש' חק, נדם לפתע הרעש. בית"ר הבקיעה את השער הראשון לזכותה.

הלם הקהל גבר כעבור שמונה דקות, כשבית"ר הבקיעה שער נוסף מבעיטת 11 מטר. מרגע זה נראה המישוק אבוד לבני' יהודה. אוהדי הקבוצה כבשו פניהם בקרקע. רק בודדים המשיכו לצעוק — והם צעקו על שחקניהם דחקא, איימו עליהם בסוף שחור בעון ההפסד.

דחקא המיקמה המכרעת שרכשה לה בית"ר, כבר בתחילת המישחק, היתה ב' עוכרי הקבוצה. הבטחון המופרז שננסך בהם, השפיע עליהם לרעה. וכאשר בדקה ה-31 כבשו בנייהדה שער ראשון, והמח' צית הסתיימה בתוצאה 1:2 לטובת בית"ר, הרגישו הבית"רים כי המסלה קרובה.

"תנוריהנפט הוא שלנו!"
הזדמנות לתעמונה